

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy legény, úgy hívták, hogy Lóci. Nem volt rossz gyerek, csak néha kicsit szórakozott volt.

Így történt, hogy egyszer a Mecsek erdeiben sétálva leszedett egy csokor nemes májvirágot. Nagy jókedvvel tépkedte a növényeket, amikor az egyik fáról egy indán morcos erdei manó ereszkedett mellé.

- Hé, te fiú! Hát nem tudod, hogy a májvirágot nem szabad leszedni? Hiszen védett növény!
- Nem bánom én, ajándékba viszem! – mondta Lóci, és tovább tépkedte a lila virágot.

Erre a manó éktelen haragra gerjedt, és mérgében elvarázsolta Lócit. Lóci összezsugorodott, akkora lett, mint egy kis erdei egérke.

- Na, most szedd le a virágot, ha tudod! – mondta a manó, és köddé vált.

Lóci ott állt az erdő mélyén egymagában, azt sem tudta, merre indulhatna, vagy hogy mihez kezdjen. Ráadásul kezdett sötétedni. Nagy szomorúan lekuporodott egy fa tövébe, amikor megszólította valaki:

- Miért lógatod annyira az orrod?

Lóci körülnézett, de nem látott senkit. Végül észrevette, hogy egy fáról fejjel lefelé lógó kis patkósorrú denevér szólította meg. Annak nagyon örült, hogy igaz, hogy kicsi lett, de legalább ért az állatok nyelvén.

- Hogyne lógatnám, elvarázsolt egy manó! – válaszolta.
- Akkor biztos rossz fát tettél a tűzre. A manók csak büntetésből szoktak valakit elvarázsolni. – mondta a denevér.
- Tényleg így volt. Leszedtem egy csomó védett májvirágot. Már nagyon bánom, de eltűnt a manó, nem tudok bocsánatot kérni.
- Akkor itt csak az erdei tündér segíthet. Majd együtt megkeressük.

El is indultak, az erdő közepén egy kényelmes faodúban megtalálták a tündért. Elmondták neki, mi történt, ő pedig előszedte a varázkönyvét, keresett egy ellenvarázslatot, de ehhez szüksége volt egy haris tollára, szúrós csodabogyó virágporára, és egy csepp cseppkőről

lecsepegő vízre. Először kerestek egy harist. A denevér tudta, hogy a hegy lábánál a kaszálókon él ilyen madár. Csak nehéz a tollát megszerezni, mert jól rejtőzködik és fürgén fut. Sokáig kutattak, de végül felfedeztek egy fészket, ahol az alvó madárhoz lopakodva megkaparintották egy pehelytollát. Harsogott a haris ijedtében, de Lóciék nem törődtek vele, gyorsan eliszkoltak. Útjuk most a Mecsek lankáira vezetett, ahol szúrós csodabogyó bokrot kerestek. Találtak is hamarosan néhányat. Ám amikor Lóci megpróbált a bokorra felmászni a virágporért és rálépett egy levélre, a bokor alján kavicsnak hitt vízköpő életre kelt, megpróbálta vizével kővé dermedzeni Lócit. Úgy látszik, nagyon óvják errefelé a védett növényeket. Szerencsére a denevér időben észrevette a bajt, lábaival megragadta Lócit, és felrepült vele egészen a bokor tetejéig, ahol Lóci a sapkájával merített egy adag virágport. Onnan egyenesen az Abaligeti Barlang bejáratához repültek a cseppkőről lecsepegő vízért. Lóci ekkor már nagyon megéhezett, de éhes volt a denevér is, aki meghívta Lócit vacsorára. Sajnos csak szúnyogot tudott fogni, de Lóci éhes volt, gondolta, nem olyan rossz az a szúnyog, ha megsüti. Tüzet gyújtott hát a barlang szájánál és nyársra húzta a szúnyogokat. Ekkor ijedt denevérek törtek elő a barlangból.

- Jaaajj, jaaajj, megint itt vannak a törökök!!!
- Milyen törökök? – kérdezte Lóci meglepetten - Csak vacsorát sütök!
- Azt hittem, megint az történt, mint a legenda szerint, amikor réges-régen a törökök megtámadták a magyarokat, akik a barlangba menekültek. A törökök pedig megpróbálták kifüstölni őket úgy, hogy tüzet gyújtottak a barlang szájánál. De a magyarok a füst útját követve találtak egy másik kijáratot és hátba támadták a törököket ahelyett, hogy meghaltak volna. – mesélte egy bölcs öreg denevér.

A bölcs denevér vacsora után megmutatta Lócinak az egész barlangot, ahol csodálatos cseppkőképződményeket láttak, például a tengeri csigát, a vízesést és a „Hófehérke és a hét törpe” nevűt. Már csak vízcseppet kellett a cseppövekről gyűjteni. A bölcs denevér figyelmeztette Lócit, nehogy hozzáérjen a cseppkövekhez, mert ha valaki hozzájuk ér, hangosan csengeni kezdenek, olyan hangosan, hogy mindenki, aki a barlangban van, megsüketül. Ezt Lóci nem akarta, ezért megvárta, amíg egy csepp víz a sapkájába cseppen, és denevér barátjával visszamentek a tündérhez.

A tündér a hozzávalókból elkészítette a varázsfőzetet, és visszaváltoztatta Lócit. Lóci újra ember méretű lett, de nem felejtette el kis barátját soha, megköszönte neki a segítséget, és ettől fogva teljes szívből védte a természetet. A természet szeretetét továbbadta a családjának és a barátainak is, minden évben felkeresték az Abaligeti Barlangot és a denevéreket.